

РЕШЕНИЕ

№ 6465

гр. С., 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **Т.А ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20231110138481 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на дължими вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 53226/2022 г. по описа на СРС, 176 състав, в условията на разделна отговорност при квоти 2/4 за лицето В.Г.Х., 1/4 за ответницата Г. Н. Х. и 1/4 за ответницата М. Н. Х. за следните суми: 1 118,04 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане, 259,08 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.10.2019 г. до 20.09.2022 г., 9,09 лева – главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода м.08.2019 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане и 2,37 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 20.09.2022 г., които суми касаят топлоснабден имот – апартамент 11, находящ се в гр. С., ж.к. “....”, бл. 19, ет. 4, абонатен № Заповедта е влязла в сила по отношение на В.Г.Х., като за присъдените срещу него суми е издаден изпълнителен лист.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са престирали насрещно - не са заплатили дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия клиентите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение, като при условията на евентуалност, в случай, че на ответниците бъдат присъдени разноски, прави искане за компенсирането им до размера на по-малкото. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар на основание чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ответниците в срока по чл. 131 ГПК депозират отговор, чрез процесуалния си представител адв. Т. К. Т. – САК, с който оспорват изцяло предявените искиове по основание и размер. Оспорват да са съсобственици на процесния имот при посочените от ищеца квоти

- по 1/4 идеална част, като твърдят, че всяка от тях притежава по 2/9 или общо 4/9 идеални части от правото на собственост. Намират исковата молба за нередовна. Поддържат, че подаваната топлинна енергия не е отчитана законосъобразно и правилно, като твърдят, че ищецът е присъединил сградата в режим на Е.С. в нарушение на действалия тогава закон, по-специално чл. 105а, ал. 1 от ЗЕЕЕ (обн. ДВ, бр. 108 от 2001 г., отм. ДВ, бр. 107 от 2003 г.). Посочват, че не е спазено изискването за съгласие на всички собственици или титуляри на вещно право на ползване, поради което липсва единодушно взето решение за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа. Твърдят още, че не е налице валидно направен избор на лице по чл. 139б от ЗЕ (чл. 112г от ЗЕЕЕ отм.) за извършване на услугата дялово разпределение. Считат за неотнормими към делото представените от ищеца договор от 19.08.2002 г., сключен между "ФИРМА" ООД и Е.С., и приложените към него документи. Евентуално, оспорват действителността на протокол от 16.08.2002 г., като се позовават на липса на кворум, съгласие и подписи от всички собственици, както и на неспазване на изискуемата от закона форма. Твърдят липса на представителна власт на лицето, упълномощено с протокола да представлява Е.С. в отношенията ѝ с топлопреносното предприятие и при подписването на договора с "ФИРМА" ООД за извършване на услугата дялово разпределение. В условията на евентуалност, оспорват подписите в протокола да са положени от ответницата Г. Х. и нейната праводателка М. Н.К.. Считат дяловото разпределение за незаконосъобразно, като извършено от нередовно избрано дружество. Ответниците твърдят, че не е сключен индивидуален договор нито с праводателката им М. Н.К., нито с която и да е от тях, с оглед на което считат, че не е възникнало валидно облигационно правоотношение между тях и ищеца и липсва правно основание за претендиране на процесните суми. Оспорват протоколите за дялово разпределение от "ФИРМА" ООД, като твърдят, че същите са неправилно изготвени и въз основа на нередовни технически уреди. Твърдят нарушения на ЗЗП. Оспорват основанията за начисляване на мораторна лихва при твърдение, че липсват доказателства да са изпаднали в забава. Правят възражение за изтекла погасителна давност. Претендират разноски.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

Предявеният иск е за установяване съществуването на задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия.

По иска по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи, че по силата на облигационно отношение с ответниците, съществувало към процесния период, е простирил /доставил е топлинна енергия за отопление и/или подгръвяне на вода/ и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

В тежест на ответниците и при доказване на горните факти е да докажат положителния факт на погасяване на дълга.

По делото е безспорно между страните, че ответниците са съсобственици на процесния имот, съответно потребители на топлинна енергия, че ищецът е доставил по отношение на процесния имот твърдяното количество топлинна енергия в претендираните размери.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – ЕС, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Понятието потребител на топлинна енергия е дефинирано в разпоредбата на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ, съгласно която, в

редакцията към процесния период, потребител, респективно задължено лице за заплащане цената на доставена ТЕ във връзка с чл. 155 ЗЕ, е собственик или ползвател на имот, който ползва топлинна енергия с топлоснабдител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване. Анализът на законовата уредба мотивира извода, че качеството потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на ЗЕ има собственикът на топлоснабдения имот, освен в случаите, когато върху имота има учредено ограничено вещно право на ползване, в който последен случай, потребител по законова дефиниция е ползвателят. Същото следва, както от изричното разглеждане в ЗЕ на хипотезата на учредено вещно право на ползване и нарочно определяне на титуляра на същото като ползвател на доставяната в имота топлинна енергия, така и от общата такава на задълженията на титуляра на вещното право на ползване по чл. 57 ЗС. В този смисъл и Решение № 11 от 29.01.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1319/2012 г., III г. о.

Съобразно Тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на Е.С. като услуга, която се ползва от самата Е.С.. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на ЕС, е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и преустановяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на ЕС искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката законодателят приема, че потребител на услугата е цялата Е.С., затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – ЕС, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

По делото не е налице оспорване относно наличието на облигационни отношения с ищеца през процесния период, а и същото се установява от приложените към исковата молба писмени доказателства.

От приетия по делото Нотариален акт за собственост апартамент (жилище) по чл. 55 г. от ЗПИНМ № 98, том ..., дело № ... от 09.10.1972 г. на I нотариус при Софийския народен съд, се установява, че Н.И.К. е придобил по покупка от Софийски градски народен съвет – ... С. правото на собственост върху апартамент (жилище) № 11 /единадесет/, блок № 19 /деветнадесет/, етаж IV /четвърти/ на жилищния комплекс “....

Представено е удостоверение за наследници с изх. № .../2019 от 08.01.2019 г., издадено от С.О., район “...”, от което се установява, че Н.И.К., починал на 11.01.1980 г. – Акт за смърт № .../11.01.1980 г., след смъртта си е оставил за свои наследници по закон : Ц. Н.К., ЕГН ***** /преживяла съпруга/ и М. Н.К., ЕГН ***** /дъщеря/.

Н.И.К. е придобил собствеността върху процесния имот на 09.10.1972 г. По делото не се съдържат данни кога е сключен бракът между Н.И.К. и Ц. Н.К.. Придобиването на имота

е станало при действието на Семейния кодекс от 1968 г. /отм./, който въвежда режима на общност. Ако бракът е сключен преди 09.10.1972 г., то процесният имот, въпреки че е придобит само на името на Н.К., по силата на закона е станал съпружеска имуществена общност. В случай, че бракът е сключен след 09.10.1972 г., то към момента на смъртта на Н.К. имотът е бил негова лична собственост. Ц. К. е починала на 01.06.1988 г.

С оглед на изложеното и при липса на доказателства в различна насока, следва да се приеме, че след смъртта на Н.К. и Ц. К. имотът е придобит по наследство от тяхната дъщеря М. Н.К..

По делото е представено удостоверение за наследници с изх. № .../10.03.2023 г., издадено от С.О., район "...", от което се установява, че М. Н.К., ЕГН *****, починала на 15.09.2007 г. – Акт за смърт № .../16.09.2007 г., след смъртта си е оставила за свои наследници по закон: Г.В.Х., ЕГН ***** /преживял съпруг/, В.Г.Х., ЕГН ***** /син/ и ответниците М. Н. Х., ЕГН ***** и Г. Н. Х., ЕГН ***** - внучки по право на заместване в правата на починалия пред наследодателя Н.Г.Х., ЕГН ***** – син. Тъй като имотът е придобит от М. К. по наследство, същият не е станал съпружеска имуществена общност, поради което след смъртта на М. К. Г.В.Х. е придобил 1/3 идеална част от процесния имот - част, равна на частта на всяко дете /чл. 9, ал. 1 ЗН/, В.Г.Х. – 1/3 идеална част и ответниците М. Х. и Г. Х. – по 1/6 идеална част.

Установява се също, че Г.В.Х., ЕГН *****, е починал на 23.06.2012 г., като е оставил за свои наследници по закон: Д.Г.С., ЕГН ***** /дъщеря/, и от брака си с М. Х. - В.Г.Х., ЕГН ***** /син/ и ответниците М. Н. Х., ЕГН ***** и Г. Н. Х., ЕГН ***** - внучки по право на заместване в правата на починалия пред наследодателя Н.Г.Х., ЕГН ***** - син. След смъртта на Г.Х. Д.Г.С. /дъщеря/ е придобила 1/9 идеална част по наследство от нейния баща, В.Х. - 4/9 идеални части (1/3 идеална част по наследство от неговата майка М. К. и 1/9 идеална част по наследство от неговия баща Г.Х.) и ответниците М. Н. Х. и Г. Н. Х. – по 2/9 идеални части (по 1/6 по наследство от тяхната баба М. К. и по 1/18 по наследство от техния дядо Г.Х.).

С оглед на изложеното и при липса на доказателства в различна насока, съдът намира, че за процесния период /м.05.2019 г. – м.04.2020 г./ клиенти на топлинна енергия са били Д.Г.С., В.Г.Х. и ответниците М. и Г. Х. по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството им на съсобственици, като съответно ответниците дължат заплащане на доставената до имота топлинна енергия за битови нужди съобразно дела си в съсобствеността - всяка по 2/9.

По делото е представено писмо с изх. № .../2012 г./13.08.2012 г. от С.О., район "...", относно идентичност на жилищен блок, строителен номер 19, с входове: А, Б, В, Г и Д – ж.к. "...", с административен адрес: блок 19, входове: 1, 2, 3, 4 и 5 – ж.к. "...-1", като е посочена следната номерация на апартаментите, съгласно ценообразуване на блока: във вход 1 – апартаменти от № 1 до 24, във вход 2 – апартаменти от № 25 до 48, във вход 3 – апартаменти от № 49 до 72, във вход 4 – апартаменти от № 73 до 96, във вход 5 – апартаменти от № 97 до 120.

Сградата, в която се намира процесният имот, е топлоснабдена и в нея е въведена система за дялово разпределение. Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-Е.С. се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда-Е.С., се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда-Е.С., при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на "ФИРМА"

ООД, съгласно представения протокол от общо събрание на етажните собственици от 16.08.2002 г.

Доколкото не е налице спор по отношение на количеството доставена топлинна енергия и стойността на същата, следва да се приеме, че са възникнали задължения в размери, равняващи се на претендираните от ищеца суми. Така всяка от ответниците дължи по 2/9 от 1 118,04 лева или 248,45 лева за периода м.05.2019 г. – м.04.2020 г.

Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ на ищеца, задължителни в отношенията с клиенти на ТЕ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между “ФИРМА” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – Е.С., таксите се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Представено е извлечение от сметка, от което се установява размерът на месечната такса за извършване на услугата дялово разпределение. По изложените съображения и на основание чл. 162 ГПК съдът счита, че размерът на дължимата главница за доставена услуга за дялово разпределение за периода м.08.2019 г. – м.04.2020 г. възлиза на 9,09 лева, като всяка от ответниците отговаря за сумата 2,02 лева (2/9 от 9,09). Следва, че претенциите на ищеца срещу ответниците следва да бъдат уважени до посочения размер, като бъдат отхвърлени за разликата над 2,02 лева до пълния предявен размер от 2,27 лева.

По наведеното възражение за изтекла за вземанията погасителна давност:

Съдът намира, че направеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност се явява частично основателно. Приложимата погасителна давност спрямо процесните вземания, които се явяват периодични такива, е тригодишна и тече за всяко отделно вземане, считано от падежа на същото, който за дължимите месечни суми за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г. е 45-дневен след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в първоначалната ѝ редакция /ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./, спират да текат от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправните субекти. Със ЗИД на ЗМДВИП /ДВ, бр. 34/09.04.2020 г./ нормата на чл. 3, т. 2 е изменена, като отпадат „и други срокове“, а в § 13 от ЗР на ЗИД на ЗМДВИП /изм. и доп., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г. в сила от 14.05.2020 г./ е предвидено, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно „други срокове“ в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в „...“. Ето защо, за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/ давност спрямо процесните вземания не е текла. Предвид това и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че към датата на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, от която дата установителният иск се счита предявен – арт. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД – 30.09.2022 г., погасителната давност за вземането, претендирано за м.05.2019 г., е погасено по давност. По отношение месечните вземания, претендирани за периода м.06.2019 г. - м.04.2020 г., давността не е изтекла.

По изложените съображения и на основание чл. 162 ГПК съдът счита, че размерът на дължимата главница за доставена ТЕ за периода 01.06.2019 г. - 30.04.2020 г. възлиза на 1 045,52 лева. Предвид изложеното, претенцията на ищеца срещу всяка от ответниците се явява основателна и следва да бъде уважена до размера от 232,34 лева (2/9 от 1 045,52), като бъде отхвърлена за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 279,51 лева и за периода 01.05.2019 г. – 31.05.2019 г., като погасена по давност.

Вземането за дялово разпределение се претендира за период, считано от м.08.2019 г., поради което същото не е погасено по давност.

По отношение вземанията за обезщетение за забава възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, доколкото същите се претендират за период по-кратък от 3 години преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК.

По исковете с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

По иска по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг /доколкото се твърди главното задължение да е срочно/ и изпадане на ответниците в забава.

В тежест на ответниците е да докажат погасяване на дълга на падежа.

Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща месечната сума за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Ищецът претендира лихва за забава, считано от 16.10.2019 г. В конкретния случай ответниците са били в забава за плащане на главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 20.09.2022 г., като размерът на обезщетението за забава върху установената в производството главница е в размер на 213,77 лева, изчислен от съда по реда на чл. 162 ГПК. Всяка от ответниците отговаря за сумата 47,51 лева (2/9 от 213,77). С оглед на изложеното искове срещу ответниците се явяват основателни и следва да бъдат уважени до посочената сума и за периода от 15.09.2020 г. до 20.09.2022 г., като бъдат отхвърлени за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 64,77 лева и за периода 16.10.2019 г. – 14.09.2020 г.

По отношение на обезщетението за забава върху цената за услугата дялово разпределение ответниците са били в забава за плащане за периода от 01.10.2019 г. до 20.09.2022 г., като размерът на обезщетението за забава, определено от съда съгласно чл. 162 ГПК е 2,37 лева. Следва, че всяка от ответниците отговаря за сумата 0,53 лева (2/9 от 2,37). С оглед на изложеното искове срещу ответниците се явяват основателни и следва да бъдат уважени до посочената сума, като бъдат отхвърлени за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 0,59 лева.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни, като съобразно уважената и отхвърлената част от претенциите, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответниците трябва да заплатят на ищеца сторените разноски за исково и заповедно производство, като разпределението на разноските между ответниците следва да бъде съразмерно уважената част срещу всеки един от така предявените искове. Всяка от ответниците следва да заплати на ищеца сума в размер на 67,78 лева, от които 51,97 лева – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и 15,81 лева – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответниците следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете. Ответниците са заявили искане за присъждане на разноски, като видно от представения договор за правна защита и съдействие /лист 83/ е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лева, платено изцяло в брой при подписване на договора. Доколкото не е посочено каква част от сумата в общ размер от 600,00 лева представлява договорено и заплатено адвокатско

възнаграждение по всеки от предявените искове срещу всяка от ответниците, съдът приема, че следва да се приеме, че всяка от ответниците е договорила и заплатила адвокатско възнаграждение в общ размер 300,00 лева. Съдът намира за неоснователно релевираното от ищеца възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ответниците адвокатско възнаграждение, тъй като в случая е уговореното и заплатено възнаграждение в размер на по 300,00 лева от всяка от ответниците, което съдът намира, че съответства на положения от адвоката труд по делото.

Съобразно отхвърлената част от исковите ищецът следва да бъде осъден да заплати на всяка от ответниците по 55,96 лева - сторени разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

По искането на ответниците за присъждане на разноски за заповедното производство следва да се присъди, съобразно отхвърлената част от исковите на всяка от ответниците по 37,30 лева - сторени разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че Г. Н. Х., ЕГН ***** **ДЪЛЖИ НА “ФИРМА” ЕАД, ЕИК**, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 232,34 лева, представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода 01.06.2019 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот – апартамент 11, находящ се в гр. С., ж.к. “...”, бл. 19, ет. 4, абонатен № ..., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 2,02 лева, представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 47,51 лева - лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 20.09.2022 г. и сумата от 0,53 лева - лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 20.09.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за доставена топлинна енергия за сумата над 232,34 лева до пълния предявен размер от 279,51 лева и за периода 01.05.2019 г. – 31.05.2019 г., иска за цена на услуга за дялово разпределение за разликата над 2,02 лева до пълния предявен размер от 2,27 лева, иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за сумата над 47,51 лева до пълния предявен размер от 64,77 лева и за периода от 16.10.2019 г. до 14.09.2020 г., както и иска за лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за сумата над 0,53 лева до пълния предявен размер от 0,59 лева, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.10.2022 г. по ч.гр.д. № 53226/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че М. Н. Х., ЕГН ***** **ДЪЛЖИ НА “ФИРМА” ЕАД, ЕИК**, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 232,34 лева, представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода 01.06.2019 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот – апартамент 11, находящ се в гр. С., ж.к. “...”, бл. 19, ет. 4, абонатен № ..., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 2,02 лева, представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 47,51 лева - лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 20.09.2022 г. и сумата от 0,53 лева - лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 20.09.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за доставена

топлинна енергия за сумата над 232,34 лева до пълния предявен размер от 279,51 лева и за периода 01.05.2019 г. – 31.05.2019 г., иска за цена на услуга за дялово разпределение за разликата над 2,02 лева до пълния предявен размер от 2,27 лева, иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за сумата над 47,51 лева до пълния предявен размер от 64,77 лева и за периода от 16.10.2019 г. до 14.09.2020 г., както и иска за лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за сумата над 0,53 лева до пълния предявен размер от 0,59 лева, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.10.2022 г. по ч.гр.д. № 53226/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК Г. Н. Х., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на “ФИРМА” ЕАД, ЕИК, сумата 51,97 лева – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и 15,81 лева – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК М. Н. Х., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на “ФИРМА” ЕАД, ЕИК, сумата 51,97 лева – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и 15,81 лева – разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК “ФИРМА” ЕАД, ЕИК **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Н. Х., ЕГН, сумата 55,96 лева – разноски за адвокатско възнаграждение в исковото и сумата 37,30 лева – разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК “ФИРМА” ЕАД, ЕИК **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Н. Х., ЕГН, сумата 55,96 лева – разноски за адвокатско възнаграждение в исковото и сумата 37,30 лева - разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____